

[Christmas Møller.]

lingen den, at vi havde en Eksport af fremmede Varer paa 84 Mill. Kr. mod en Eksport af danske Varer paa 637 Mill. Kr., altsaa 10—12 pCt. af hele vor Eksport. I 1936 havde vi en Eksport af danske Varer paa 1 486 Mill. Kr. og en Reeksport af fremmede Varer paa 53 Mill. Kr., altsaa 3—4 pCt. Tror man ikke, at dette i et Land som Danmark, der har saa overordentlig faa Strenge at spille paa økonomisk, er Udtryk for en Nedgang? Jeg tror det.

Alt dette tages, saa vidt jeg kan se, ikke med i Embedsmændenes Beretning og i Handelsministerens Betragtning.

Paa andre Omraader stiller man aldeles ikke Spørgsmaalene op, saaledes som man efter min Opfattelse burde gøre det, saaledes som Situationen er. Hvorledes vil den nærmeste Fremtid forme sig, saa vidt man kan skønne? Ja, hvor forsigtig man end skal være med at spaa i en Tid som denne, tør man dog nok sige, at som Tilstanden er i Verden og dermed i vort Land, er der overmaade meget, der tyder paa, at den Højkonjunktur, der har været, er ved at ebbe ud og holde op. Ingen kan naturligvis sige, om Krig eller krigslignende Tilstand eller Forberedelser til Krig kan ændre noget i dette Billede, men Noteringerne paa de store, afgørende udenlandske Varer, Bevægelserne i Pengeverdenen tyder paa, at vi har naaet det Øjeblik, hvor det er ved at vende. Men naturligvis kan Begivenheder af en eller anden Karakter bevirke, at Vendingen udskydes og maaske ikke kommer foreløbig.

At det forholder sig saaledes, vil heller ikke kunne bestrides, naar man ser paa, hvorledes Tilstanden er inden for Landets Grænser. Tænk paa, hvilket Postyr den højtærede Indenrigsminister har lavet for Rigsdagen og Ministeriet og sig selv i Anledning af den beskedne Rentelettelse paa det hollandske Laan! Hvorledes er Stillingen paa Pengemarkedet? Hvorledes er Stillingen for Sparekasserne? Der er et og andet, der tyder paa, at Nedgangen i Indskuddene vil blive fortsat.

Samtidig kan ingen være i Tvivl om, at Regeringen sammen med det Parti, der er dens i snævre Forstand, lægger op til en Storkamp om Løpingerne til Foraaret, som atter vil skabe Spænding i det danske Samfund. Regeringen fører en saadan Skattepolitik, at nu alle sagkyndige med Rette taler om den manglende Opsparing.

Vi for vort Vedkommende er overbevist om, at det, Tiden nu kræver, er et

aktivt, stærkt Skridt bort fra det System, som er Regeringens. Det er det, vi har givet Udtryk for i vort Forslag. Vi mener ikke, at man skal ud i det tomme Rum, vi mener ikke, at man kan undlade at have Foranstaltninger paa en lang Række Omraader; men der kan ikke være Tvivl om, at Valget maa træffes mellem Fortsættelse af den Linie, som vi for vort Vedkommende ikke tror paa er den rette og derfor vil modarbejde af al vor Kraft, og den absolutte Afvikling af Regeringens økonomiske System.

Rager: Allerede et Par tidligere Ordførere i Dag har beskæftiget sig med den Form, hvorunder nærværende Lovforslag er udarbejdet, kommet til Verden gennem en nedsat Embedsmandskommission, der — saaledes har jeg forstaaet det — har haft Lejlighed til at forhandle med de forskellige Erhverv, forelægge dem de Tanker, man havde, og drøfte med Erhvervene, hvilke Ændringer der eventuelt kunde blive Tale om, og jeg har forstaaet, at Erhvervene har benyttet sig af denne Fremgangsmaade. Det er rigtigt, at det er en anden Vej end den, man undertiden er gaaet ved Forberedelsen af Lovforslag, hvor der har været nedsat blandede Kommissioner, hvor Embedsmænd, Politikere og Erhvervenes Folk har været samlede, og hvor man derefter har faaet en Kommissionsbetænkning, paa Grundlag af hvilken Ministeriet derefter har udarbejdet sit Forslag, men det forekommer mig, at den Fremgangsmaade, den højtærede Handelsminister har valgt i det foreliggende Tilfælde, har været meget velbegrunnet i hele den Situation, der har foreligget.

Vi har omtrent hvert Aar i de sidste fem Aar her i Rigsdagen haft Lejlighed til at drøfte Principerne for Valutaordningen, og jeg tror ikke, der kan siges meget nyt om den. Der er heller ikke blevet sagt meget nyt om den i Dag. Derfor forekommer det mig, at den valgte Fremgangsmaade, at samle de Embedsmænd, som gennem Aarene har haft den administrative Ordning af Sagen under deres embedsmandsmæssige Ansvar, og som derfor raader over de største Erfaringer med Hensyn til Systemets Virke-maade, i et Udvalg og bede dem gennemgaa Sagen og fremsætte et nyt Forslag, er en særdeles god Fremgangsmaade, og den har jo ikke udelukket Erhvervene fra at komme til Orde og fremsætte deres Syn paa Sagen.

At Forslaget derefter er faldet saaledes ud, at den højtærede Minister har kunnet gøre det til sit, er jo kun godt, men jeg gaar ud fra, at selv om Forslaget var faldet